

ствуване. По-късно влашкото болшинство романизувало българското дворянство, появилъ се влашки народъ и въ Карпатитѣ, на който било уречено да играе важна политическа роля отвѣдъ Дунава.¹⁾

Прѣди XII. и XIII. в. влашкитѣ пастири се явяватъ като господари на голѣми пространства около Пиндскитѣ Планини. Тесалия почва да се нарича *Велика Влахия*; Епиръ се именува *Горна Влахия*, а Етолия и Акарнания — *Мала Влахия*;²⁾ прѣзъ XIV. в. Кантакузенъ въ своитѣ лѣтописи нарича Тесалия *Източна Влахия*³⁾. На това мѣсто вжтрѣ въ Полуострова се запазили власитѣ като особенъ народъ до най-ново врѣме; по други мѣста като малобройни, тѣ били въ продължение на вѣковетѣ побългарени.

По-късно пиндскитѣ власи като дошли въ досѣганье съ грѣцки жители, изгубили голѣма частъ отъ своитѣ сънародници, които слизали по градоветѣ. Процесътъ на тѣхното погрѣчанье трае и до днесъ.

Въ продължение на тая епоха, за която говоримъ, сж ставали нахлувания въ Полуострова отъ разни народи; но ни едно нахлужване не е било толкова силно, та да докара сериозни етнографски промѣни.

Нѣкои отъ византийскитѣ царѣ прѣселяли на сила *турци* отъ Мала Азия и ги настанявали около пограничнитѣ крѣпости срѣщу своитѣ противници. Такива поселици се споменуватъ около нѣкогашния Боруй (Стара-Загора), въ Одринско по долината на долна Арда и въ Македония край Вардаръ. Останки отъ тѣхъ сж вѣроятно нѣколкото сургучки села около Одринъ и нѣколко турско-християнски села при Сѣръ въ Македония.

Съ военни цѣли византийскитѣ владѣтели прѣселявали *арменски* и *сирийски павликяни* въ Тракия, отъ които останали вѣроятно днешнитѣ побългарени павликяни — католици въ Пловдивско. Арменска колония се споменува и въ мѣстността Мегленъ въ Македония.

Сами доброволно се селили *евреи*, и ние срѣщаме често прѣзъ срѣднитѣ вѣкове еврейски общини въ Солунъ, Сѣръ, Драчъ, София, и други мѣста. Тия стари евреи изчезнали и тѣхнитѣ мѣста сж завзети отъ нови испански прѣселенци, които надошли по-късно. По сжщия начинъ доброволно се населили и *цигани* въ Полуострова прѣзъ XIV. в., които се запазили въ доста значително число и до днесъ.

¹⁾ Tomaschek, Die alten Thraker, 11.

²⁾ Дриновъ, Заселение, 137—138.

³⁾ Флоринскій, Юж. славяне, I. 51.